

CONSIDERATIO II.

PRO DIE LUNÆ.

ALTERA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.*Missæ est Miraculorum
omnium maximum.*

§. I.

*Maximum est ex eo, quod in hoc Sacri-
ficio destruitur.*

Considera, etsi Deus creaturarum
cursui suam semper omnipoten-
tiam attemperare solear, & non nisi
suo modo invirus, patrandis miracu-
lis sese impendat; conficiendi nihilo-
minus divini Sacrificii intuitu, tot
tantisque miraculis orbem identidem
replere consueviffe, ut tremendum hoc
mysterium *miraculorum ab ipso facto-
rum maximum* jure meritissimo dici
possit. Patet id primum ex eo, quod
immutari, destruique in Sacrificio ne-
cessum est. Arcana quippe illa con-
secrationis

secrationis verba gladii utrinque acutissimi instar arcum, quod natura inter panis & vini substantiam, eorundemque accidentia strinxerat, vinculum momento citius dirimunt, rotulantque. Hinc perire videas veteri regumento expoliatam substantiam; accidentia vero suo destituta fulcro in longum subsistere: cumque & illius destructionem, & horum nulla basependentium conservationem in alio rerum ordine nec viderit unquam, nec visura sit ætas, tu mihi ipse videris subsistere, cujus rei potissimum stupore defigaris. Vastam aliquam molem Angelorum cuilibet facile acciderit in aëre pendulam figere; at vini saporem, colorem odoremque suis evulsos radicibus servare integros nemo illorum unus potuerit. Similiter panis substantiam in aliam aliamque levi negotio verterint cœlestes Spiritus; at perdere eandem penitus, redigereque in nihilum ne quidem cogitarint. Hæc inaudita prodigia sacrosancto Missæ Sacrificio quotidiana sunt, nobisque imprimis memoriam

refricant supremi dominii, quod Deus in res omnes habet: deinde, quod ipse sit vitæ mortisque Dominus, & ob infinitam suam perfectionem dignissimus, cujus honoribus creaturæ omnes se rotas, quantæ sunt, impendant consumantque: demum, quod nos etiam unacum tota hac mundi mole æque possit annihilare, quemadmodum substantiam panis ac vini destruit. Et feremus adhuc ea humanæ mentis perversitate animos nostros fascinari, ut vel cum maxime hæc fieri credimus, ipsisque propemodum oculis usurpamus, intempestiva levitate solvamus? *Deum* (S. Prophetæ querela est) *Deum, qui habet statum tuum in manu sua, non glorificasti!* (a)

§. II.

Maximum est ex eo, quod in hoc Sacrificio producitur.

Considera, Deum nostrum terrenis Regibus longe esse absimilem, qui recepto jam more in rerum destructionibus gloriæ verticem collocant,

(a) Dan. 5. 23.

cant. Ille dum panis viniq̄ue substantias in Missæ Sacrificio destruit, eo fine id agit, ut in earum vicem miraculo infinities majore corpus Jesu Christi reproducat. Siquidem Sacerdotis verba, quibus consecrat, quæque essentiam Sacrificii conficiunt, non ad solam Christi præsentiam, (b) quasi illum e cælo in terras deducerent, (c) sed ad ipsummet etiam corpus & sanguinem Servatoris terminantur: eo quidem pacto, ut si nec cælo nec terris Christi Corpus detineri contingeret, illico tamen eorum verborum vi (tanta est scilicet) e nihilo protraheretur. Neque hic vero miraculorum finis; conjunctis veluti viribus in immensum semper excrefcere, seque ipsis majora evadere videntur.

Nam positum sub accidentibus Redemptoris nostri corpus etiam anima ob naturalem nexum comiteretur, necesse est: anima, inquam, sequitur sanctissima, omnibus exornata virtutibus,

(a) *Less. de perf. Div. L. 12. n. 120.*

(b) *Suar. disp. 50. sect. 4. 5.*

ribus, ditata donis, meritis omnibus
 cumulata. Similiter ponitur Unio cum
 Persona Verbi Divini: & propter in-
 timam cum hac Verbi Persona, etiam
 reliquæ duæ Divinæ Personæ super-
 veniunt; adeo, ut, si Trias Illa Sa-
 crofancta (quod factu omnino est im-
 possibile) sua identitate nondum re-
 pleret Universa, ubicunque tamen
 gentium sacrae species asservarentur,
 ibidem & Patrem & Almu Spiritum
 ceu Sacrosanctæ Filii Humanitati in-
 time præsentem, Filium vero huic ip-
 si Humanitati per Unionem hyposta-
 ticam conjunctum adorare nos oport-
 eret. Quam rem nemo, qui intelli-
 git, sine mentis excessu satis obstu-
 pescat. Quod si enim Elisaberthæ tan-
 topere admirationi fuit Cognatæ suæ
 adventus, ut diceret: *Unde hoc mihi,
 ut veniat Mater Domini mei ad me?* (a)
 Quæ nobis, obsecro, mens, quæ cogi-
 tatio esse debet, quibus ex fide cer-
 tum est, Jesum Christum in ara ad
 mortales descendere, intima Sacro-
 sanctæ Adorandæque Triados præsen-
 tia

B 2

(a) *LUC. I. 43.*

ria condecoratum? Ubi, si unquam alias magnificæ sane pollicitationis illius veritatem experiri licet: *Ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* (a) Interim sacrosancta hæc Christi Humanitas non uni tantum, sed infinitis propemodum affixa locis mirum quantum auget & prodigiorum excellentiam & numerum: toto siquidem orbe pro meritorum præmio diffusam, specie quadam immensitatis donatam credas, privilegio soli alias Divinitati reservato: Namque sic acclamatum ei refert Apostolus: *Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere Virtutem, & Divinitatem, & honorem & gloriam.* (b)

§. III.

Maximum est ex modo, quo id in hoc Sacrificio efficitur.

Considera, in Sacrificio Missæ ceu Miraculorum compendio non operis solum in se ipso spectari substantiam, sed & modum, quo illud effi-

(a) Joan. 14. 23.

(b) Apoc. 5. 12.

efficitur, prodigio esse plenissimum. Etenim portenta illa inaudita, quibus & panem destrui, & Christi Corpus confici diximus, nullo strepitu, labore nullo, nulla temporis mora, sed parvularum syllabarum (*hoc est Corpus meum*) enuntiatione, atque opera Ministri cujuscunque, seu probus ille fuerit seu improbus, & quidem nullo discrimine perpetrantur. *Quis loquetur potentius Domini?* (a) Quærit hic Psaltes Regius. Quæ hominum vox, quæ Angelicarum mentium facundia tantam tamque absconditam omnibus retro sæculis virtutem pro merito enarrabit? Quis tantam soni humani vim vel fando exprimere valeat, vel assequi cogitando? Etsi enim hic nec movendæ loco festuæ vires a natura acceperit, Divina nihilominus gratia in tantum roboratur, ut etiam Conditoris Divina membra imperio habeat obsequentia. Quare si verbo montium immanes scopulos transferre, si exficcare marium abyssos, si vastos cœli orbis circumvolvere Sacerdoti concedere.

(a) *Psal.* 105, 2.

cederetur, quantum id esset, si cum priore ejus potentia conferatur? Certe nec primævi illius *Fiat*, quo immensa hæc mundi fabrica prodire e nihilo iussa est, nec illius alterius (*Fiat mihi secundum verbum tuum*) (a) quo corrupti orbis Reparator in Virginis sinu humanam induit speciem, potior hic haberi ratio aut potest, aut debet. Equidem justum non est, unius mysterii sublimitatem deprimere, ut alterius attollamus excellentiam: nihilominus pro majori gloria hujus Domini, qui tantam hominibus potestatem concessit, comparisonem instituite inter Adventum Christi, quo per incarnationem in uterum Mariæ descendit; & Adventum Christi, quo per Consecrationem descendit in manus Sacerdotum: notabilem profecto invenietis excessum. Illa verba Virginis ab ipsa fuere pronuntiata in sua ipsius persona, tanquam hamillimæ Ancillæ tanti Domini. Illa verba Sacerdotum ab ipsis proferuntur in persona Christi, tanquam totidem Vicariis, quibus plenitudo

(a) *Luc. 1.*

nitudo potestatis communicata est. Illa Virginis verba fuere duntaxat per modum conditionis, quæ Divinas Sacrosanctæ Triados Personas permovere, ut Incarnationis Mysterium tandem executioni daretur: hæc, ut instrumentum supremi Artificis dicantur, ex indita tamen sibi causæ virtute hoc Sacramentum ipsa efficiunt. Beata Virgo aliud non fecit, nisi quod subministravit materiam Corpori Christi, quod quidem ex ipsa, id est, purissimo ipsius sanguine, sed non ab ipsa formatum est: at vero Sacerdotes, qui instrumenta sunt Christi, dum consecrant, illud reproducunt, & destruunt materiam, quam prius habebant, in manibus, aut (ut melius loquamur) in aliam substantiam commutant. Deinde Virgo illa sanctissima semel duntaxat, quem mortali in carne rerum omnium indigum pareret, concepit; at Legis novæ Sacerdotes toties omnino immortalem creant, quoties quæ per immensam locorum amplitudinem erecta sunt, altaribus operaturi appropinquant. Neque vero lactis cibique necessitatibus obnoxium creant, sed ralem

lem conficiunt, qualis propediem moralibus in escam cedere & possit, & velit. Denique & enormis illa, quæ natarum ex Virgine manebat, infamia patibuli jam in augustum gloriæ trophæum abiit æternum perennaturæ. O igitur *veneranda Sacerdotum dignitas, in quorum manibus, veluti in utero Virginis Filius Dei incarnatur.* (a) O inquam, veneranda Sacerdotum Christianorum dignitas, quos jam Angelorum nomine vocitare parum, & leve sit; siquidem collata illis in Christi corpus potestas eam, quam in Filium Divina Mater exercuit, suo modo antecellit. Horum quippe beneficio mortalibus datum est, id quod in Virginis gremio semel peractum est, prodigium de die millies innovarum conspicere. O nunquam satis obstupescendam benigni Numinis Charitatem! Et tamen sic Bonitas tua infinita, sic tanta tui in nos amoris prodigia tam grandi, quam monstri instar dies exhorreat, ingratitude compensentur, ut ad monita tua surdi, ad redamandum te segnes tardique existamus!

(a) *Gabr. in Cant. Lect. 4.*